

Samtidig fritages den kommunale myndighed for at udarbejde generelt informationsmateriale om alle leverandørerne, samt foretage løbende opdateringer. Der er således tale om en administrativ lettelse for kommunerne. Den kommunale myndighed vil dog stadig skulle oplyse modtagerne af hjælp om, hvilke leverandører der er godkendt til at levere i den pågældende kommune. Dette gælder uanset, om leverandøren har udarbejdet markedsføringsmateriale eller ej. Lovforslaget ændrer ikke på den kommunale myndigheds forpligtelse til generelt at informere om muligheden for at vælge, herunder muligheden for og varsling af et ønske om at skifte til en anden leverandør. Den kommunale myndighed skal ligeledes fortsat oplyse om, hvilken betydning det har for modtagerens mulighed for at vælge andre ydelser end de visiterede, jf. lovens § 94 a, hvis modtageren vælger en leverandør, der ikke er godkendt til at levere alle typer af ydelser.

Det skal understreges, at de gældende regler om lovpligtigt informationsmateriale aldrig har haft til formål at erstatte de generelle markedsføringsinitiativer, leverandøren iværksætter for virksomheden. Leverandørerne har således altid selv skullet betale for decideret markedsføringsmateriale.

Det forventes, at materialet er tilpasset målgruppen og kan udleveres i forbindelse med den almindelige kontakt til borgeren. Den kommunale myndighed skal derfor som udgangspunkt ikke have betaling for udgifter forbundet med distribution af leverandørernes informationsmateriale. Dog skal den kommunale myndighed have adgang til at få dækket væsentlige meromkostninger til eksempelvis distribution, hvis en leverandør leverer et meget omfangsrigt materiale. Det vil sige et materiale, der ikke kan leveres som led i den almindelige kontakt til borgeren. Hvis der således er tale om et omfattende materiale, der fx medfører ekstra forsendelsesomkostninger, er det den enkelte leverandør, der skal dække kommunens eventuelle udgifter til formidling af materialet.

Der gives mulighed for, at velfærdsministeren kan fastsætte nærmere regler for, hvornår kommunalbestyrelsen kan opkræve dækning for udgifter til distribution af materialet, i det omfang formidlingen medfører væsentlige ekstra omkostninger for kommunen.

4.2 Indførelse af servicebevis

Med lovforslaget får kommunerne mulighed for at tilbyde borgere, der er visiteret til personlig og praktisk hjælp efter servicelovens § 83, et servicebevis. Borgere, der er visiteret til personlig eller praktisk hjælp, og som bor i en kommune, hvor kommunalbestyrelsen har besluttet at tilbyde et servicebevis, vil så-

ledes kunne anmode kommunen om en sådan ordning. Et servicebevis vil have karakter af en købsret til visiteret hjælp omsat til et givet beløb. Der vil dog ikke være kontante midler mellem borger og udfører, men kun mellem udføreren og kommunalbestyrelsen eller den virksomhed, som udføreren er ansat i.

Borgeren, der har valgt et servicebevis, er som udgangspunkt arbejdsgiver for den eller de hjælpere, der skal udføre hjælpen, i de tilfælde hvor borgeren ønsker, at hjælpen udføres af en privatperson. Dette sker for at give borgeren både frihed og ansvar.

Forsøgsordningen med personlige budgetter viste imidlertid, at langt fra alle borgere var opmærksomme på konsekvensen af de arbejdsgiverretslige og administrative forpligtelser, der fulgte med ordningen. Kommunalbestyrelsen vil derfor i de tilfælde, hvor en privatperson, som fx borgeren selv eller en nærtstående, varetager de arbejdsgiverretlige forpligtelser i servicebevisordningen, varetage de økonomisk administrative forpligtelser forbundet med ordningen, såsom udbetaling af løn og feriepenge, indbetaling af skat, ATP og barselsfond samt betaling af sygedagpenge og arbejdsskadeforsikringer (visse af disse forpligtelser vil dog først indtræde, når hjælpen overstiger et givent omfang). Dermed lettes borgeren og den nærtstående for en række administrative forpligtelser forbundet med arbejdsgiverrollen.

For at give flest mulige borgere mulighed for at benytte en servicebevisordning ønsker regeringen at gøre det muligt for borgeren at overdrage rettighederne i henhold til servicebeviset til at ansætte en person til at udføre opgaverne. Det kan ske til en nærtstående, en organisation eller en privat virksomhed. Denne mulighed betyder, at borgere kan benytte servicebevisordningen uden at skulle påtage sig de ansættelsesretslige forpligtelser forbundet med arbejdsgiveransvaret. Spørgsmål om ansættelse og afskedigelse af hjælpere varetages således af den nærtstående, organisationen eller den private virksomhed i samråd med den pågældende borger. I de tilfælde, hvor borgeren vælger at overdrage rettighederne i henhold til servicebeviset til at ansætte til en privat virksomhed, varetages de økonomisk administrative forpligtelser forbundet med ordningen såsom udbetaling af løn og feriepenge, indbetaling af skat, ATP og barselsfond samt betaling af sygedagpenge og arbejdsskadeforsikringer (visse af disse forpligtelser vil dog først indtræde, når hjælpen overstiger et givent omfang) af virksomheden selv, idet virksomheden allerede varetager sådanne opgaver i forhold til deres ansatte. En overdragelse af rettighederne i henhold til servicebeviset vil ikke have indflydelse på, hvem der skal modtage